

Olga van der Meer

Jenny 2.0

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Hij heeft me ten huwelijk gevraagd.’ Er verschenen blosjes op de wangen van Jenny ter Horst.

‘En jij hebt ja gezegd.’ Patricia Verbeek keek haar vriendin peinzend aan. ‘Is dat werkelijk wat je van het leven verlangt? Een huwelijk op je tweeëntwintigste, kinderen en de rest van je leven zorgen?’

‘Wat is daar mis mee?’ zei Jenny boos. ‘Alsof trouwen en een gezin stichten minder waard is dan de wereld over reizen, de ene baan klakkeloos inruilen voor de andere en het ene na het andere vriendje verslijten.’

‘Als ik ooit nog eens in het huwelijksbootje stap, heb ik in ieder geval genoeg vergelijkingsmateriaal,’ grinnikte Patricia.

‘Echt iets om trots op te zijn.’

‘Het was geen aanval,’ zei Patricia. ‘Dus je hoeft ook niet in de verdediging te schieten. Ik vraag me serieus af of je niet meer wilt dan een huwelijk met Henry en de kantoorbaan die je al hebt sinds je de schoolbanken hebt verlaten.’

‘Ik ben er tevreden mee,’ antwoordde Jenny.

‘Dan is het goed. Gefeliciteerd.’ Patricia stond op en omhelsde haar vriendin. ‘Wanneer

is de grote dag?’

‘Over drie maanden. We maken er niet zo’n groot feest van. Na de plechtigheid houden we een receptie in een restaurant, met aansluitend een diner voor onze familieleden en enkele goede vrienden.’

‘Vindt Helena dat wel goed?’ plaagde Patricia, doelend op Henry’s moeder.

‘Dat bepalen Henry en ik zelf wel.’

‘Blijven hopen. Voor zover ik Helena ken, neemt zij de hele organisatie op zich en moeten Henry en jij maar afwachten hoe jullie trouwdag verloopt.’

‘Wat ook leuk kan zijn,’ zei Jenny.

‘Natuurlijk. Als je dat niet erg vindt wel. Maar als je liever zelf de touwtjes in handen houdt, is Helena niet de meest ideale schoonmoeder. Laat je niet te veel door haar op je kop zitten, Jen,’ waarschuwde Patricia ernstig. ‘Voor je het weet bepaalt zij jullie hele leven.’

‘Daar zijn we zelf bij.’

‘Dat denk je nu, maar Helena is nog domineranter dan haar zoon. Ze waakt over hem als een leeuwenmoeder over haar welpje en dan druk ik me nog zacht uit. Ik geloof nooit dat jij tegen haar op kunt.’

‘Je bent wel complimenteus vandaag. Heb je nog meer kritiek of hou je het hierbij?’ vroeg Jenny kwaad.

‘Jouw reactie bewijst dat je daar zelf ook bang voor bent,’ zei Patricia kalm. ‘Sinds wanneer kunnen wij de waarheid niet meer tegen elkaar zeggen?’

‘Wat jij als de waarheid ziet,’ verbeterde Jenny haar.

‘Diep in je hart weet je dat ik gelijk heb. Het was overigens een compliment aan jouw adres. Je bent te lief en te zachtaardig voor Helena, ze walst over je heen.’

‘Dan is het maar goed dat ik lief ben, zoals jij zegt. Stel dat jij met Henry zou trouwen, dan zou er voortdurend ruzie in de tent zijn en daar zit ook niemand op te wachten. Ik kan best goed met Helena overweg.’

‘Omdat je doet wat zij zegt en niet in opstand komt.’

‘Ze heeft me nog geen reden gegeven om in opstand te komen, we denken over veel dingen hetzelfde. Waarom doe je zo negatief? Ik weet dat trouwen en een burgerlijk bestaan niets voor jou is, maar ik ben jou niet. Jij houdt ervan om te reizen en van alles te ondernemen, maar zo steek

ik niet in elkaar. Ik hou van Henry en verlang ernaar om mijn leven met hem te delen. Ik hoef geen drukte en afwisseling, geen rijen vriendjes of steeds een ander baantje. Dat werkt voor jou, niet voor mij.'

'Het spijt me. Ik wil graag blij voor je zijn omdat je je bestemming gevonden hebt. Ik ben alleen bang dat het je tegen zal vallen. Dat je denkt dat dit is wat je wilt, omdat je al zo jong in het leven alleen bent komen te staan. Henry en Helena kunnen nooit je ouders vervangen en je nooit het veilige, vertrouwde gevoel van vroeger teruggeven. Ik weet dat je daar onbewust nog steeds naar op zoek bent.'

Er viel een stilte tussen de twee vriendinnen. Jenny's gedachten gleden terug in de tijd. Ze was net achttien geworden toen ze het vreselijke bericht kreeg dat haar ouders verongelukt waren. Een dronken chauffeur was op de verkeerde weg-helft terechtgekomen en had de wagen van haar ouders frontaal geraakt. Haar moeder was ter plekke overleden, haar vader stierf een dag later in het ziekenhuis aan zijn vele verwondingen. Jenny was die klap nooit echt te boven gekomen. In een seconde tijd was haar veilige, beschermde leventje weggevaagd alsof het nooit had bestaan.

Het ouderlijk huis was leeggehaald en opgeheven en zij was in het appartement getrokken waar ze nog steeds woonde. Het was Patricia die haar erdoorheen had gesleept. Patricia, bezig aan een opleiding toerisme en recreatie, had toen net op het punt gestaan om naar Spanje te vertrekken om stage te lopen op een camping. Ze had die plek ingeruild voor een stage in een hotel in hun woonplaats, zodat ze bij Jenny kon blijven. Avond aan avond had ze bij haar gezeten, prattend, luisterend en troostend. Ze hielp met de administratieve rompslomp omtrent de erfenis, regelde de belastingen en onderhandelde met de makelaar over de verkoop van het huis. Zonder Patricia had ze het niet gered, wist Jenny. Mede daarom kon ze nooit echt boos op haar vriendin worden, ook niet als ze zonder omwegen zei wat ze dacht. Ze waren altijd eerlijk tegen elkaar geweest. Jenny slikte nog weleens een opmerking in omdat ze bang was om iemand te kwetsen, maar Patricia, de flapuit, zei altijd ronduit wat ze dacht. En vaak had ze gelijk, moest Jenny toegeven.

‘Misschien is dat wel zo,’ zei ze als vervolg op haar gedachten. ‘Maar wat dan nog? We leven nu en wat ik nu wil, is met Henry trouwen. Samen

een huis inrichten en ooit een paar kinderen krijgen. Op zaterdag de zware boodschappen halen, op zondag op familiebezoek. Het zal best saai en burgerlijk klinken in jouw oren, maar mij lijkt het geweldig.'

'Jij wilt graag je eigen thuis creëren,' zei Patricia. 'Je zoekt geborgenheid.'

'Daar is niets mis mee.'

'Maar ik denk dat jij stiekem avontuurlijker bent dan je zelf denkt. Dat er een Jenny in je verborgen zit die ook eens uit de band wil springen en los wil gaan. Een Jenny die eigenlijk ook weleens in het buitenland wil werken, die wilde feestjes af wil struinen, dronken wil worden en een leuke man wil versieren.'

Jenny schoot hardop in de lach.

'Dan zit die wel heel diep in me verborgen, want ik heb haar nooit kunnen vinden. Mijn behoudende karakter heeft niets te maken met wat ik verloren ben. Ik ben nooit geweest zoals jij.'

'Gelukkig maar, anders waren we nooit vriendinnen geworden.' Patricia kwam overeind uit haar luie houding. 'Ik ga iets te eten maken voor ons. Nee, blijf lekker zitten. Mijn keuken is zo klein, we lopen elkaar alleen maar in de weg. We

eten paella, ik kreeg een geweldig recept toegestuurd gisteren.'

Terwijl Patricia in haar keukentje bezig was hun avondmaaltijd klaar te maken, bladerde Jenny door een tijdschrift. Wat ze las, boeide haar echter niet genoeg om haar aandacht te kunnen vangen. Ze was hier vanmiddag verwachtingsvol naartoe gekomen, blij dat ze ook eens iets nieuws te vertellen had. Patricia zat altijd vol verhalen over alles wat ze meemaakte. Zij stak daar saai en onbeduidend bij af. Nu was zij eens degene met een nieuwtje, maar Patricia's reactie was niet waar ze op gehoopt had. Hoewel ze dat natuurlijk had kunnen weten. Patricia spoorde haar al jaren aan om wat actiever te worden en haar wereld te vergroten. Dat was echter niets voor Jenny. Wat dat betrof, waren ze enorme tegenpolen. Eigenlijk was het een wonder dat ze ooit vriendinnen waren geworden.

Ze hadden elkaar ontmoet op de havo, waar ze bij elkaar in de klas kwamen. Jenny verlegen en proberend zich zo klein mogelijk te maken, Patricia druk en vol bravoure. Die had echt zin in het avontuur van de middelbare school, Jenny niet. Jenny hield niet van veranderingen. De overstap van de gemoedelijke basisschool in het

dorp waar ze woonde naar de havo in de stad, was te groot voor haar om snel te wennen. Patricia had die eerste dag al een sleep meisjes achter zich aan, die allemaal haar vriendin wilden worden. Maar ze koos haar, dacht Jenny niet zonder trots. Zij was de uitverkorene die naast Patricia mocht zitten en die samen met haar 's middags het schoolplein af fietste. Hartsvriendinnen werden ze, ook nadat ze hun diploma hadden behaald en ze allebei een andere kant op gingen. Patricia volgde een opleiding in het toerisme, Jenny zocht en vond een simpel, maar leuk kantoorbaantje. De baan die ze nu nog steeds had, terwijl Patricia al een paar keer van werkkring was veranderd. Ze had een tijdje op een Spaans vakantiepark gewerkt als leidster van het animatieteam, ze was hostess geweest in een Duits hotel en nu werkte ze op een reisbureau. Ze was echter alweer druk aan het zoeken naar iets anders, iets met wat meer actie. Het leven achter een bureau was niets voor haar.

Hun verschillen waren merkbaar in alles. Patricia stortte zich vol overgave in het nachtleven, Jenny had zich nooit thuis gevoeld in een café of een club. Patricia had talloze vrienden,

vriendinnen en kennissen, Jenny had slechts één goede vriendin. Patricia had al diverse minnaars gehad, Jenny had op het gebied van mannen geen enkele ervaring, behalve Henry waar ze nu veilig mee verloofd was. Ondanks die verschillen waren ze er wel altijd voor elkaar geweest. Patricia had Jenny opgevangen na het dramatische ongeluk van haar ouders, Jenny had Patricia geholpen toen ze door een vriendje aan de drugs dreigde te raken. Vriendinnen door dik en dun, ondanks alles. Twee jonge vrouwen die al veel meegemaakt hadden, die urenlang serieuze gesprekken konden voeren, maar bij wie het altijd eindigde in de slappe lach, alsof ze nog steeds tieners waren. Jenny kon zich een leven zonder Patricia niet voorstellen.

‘Klaar. Ik hoop dat je honger hebt, want het is nogal veel.’ Met een zwierig gebaar zette Patricia een grote schaal op tafel, die gevuld was met rijst en diverse vissoorten. ‘Ziet er goed uit, hè?’ zei ze trots.

‘Als een foto uit een kookboek,’ complimenteerde Jenny haar.

Het gerecht zag er inderdaad erg aantrekkelijk uit, toch at Jenny er met lange tanden van. Ze was niet zo’n liefhebber van vis. Ze hield